

Kasper, Skaj i zeleni meda

Marlis
Slehers

Marlis Slehers (1965), holandska autorka knjiga za decu i mlade, dosad je objavila 35 naslova, uključujući i uspešne serijale kao što su *I Love Liv*, *Gezocht: Normale Ouders* i *Hockeyteam De Sterren*. Pored toga, ona piše i o medijskoj pismenosti – *Vertrouw Me Maar, Soci@l Kids* – a objavila je i knjige za mlade *Onder Mijn Huid* i *Vijftien*.

Dodatne informacije su dostupne na:
www.marliesSlehers.nl i www.facebook.com/kinderboeken.

Kasper, Skaj i zeleni meda je zajedničko izdanje Marlis Slehers i kompanije Kaspersky koje vodi decu uzrasta od 6 do 9 godina na putovanje na kojem istražuju digitalni svet na bezbedan način.

Tekst: © 2017 Marlis Slehers
Ilustracije: Dmitri Koročenko, © 2017 Kaspersky
Produkcija: Postfly B.V., Arnhem
Sva prava zadržana.

Na sajtu www.kaspersky.co.uk/cyber-defenders možete se prijaviti za naš bilten, knjige i članke.

Kasper, Skaj i zeleni meda

Autor: Marlis Slehers

kaspersky

Kuma

Kuma je jedan stari zeleni meda iz Japana, koji ima veoma posebnu moć.

O kome
je ova
knjiga?

Kasper

Kasper ima devet godina. Obožava fudbal, a kad ne može da izađe napolje, voli da igra igru pod nazivom „Gol“. Njegova najbolja drugarica je devojčica iz odeljenja koja se zove Skaj.

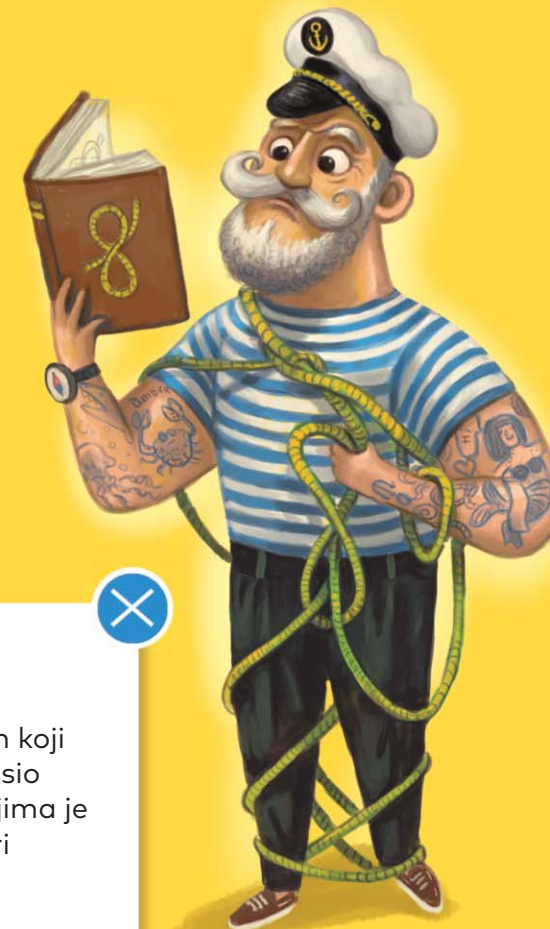
Deka

Kasperov deda je nekada bio kapetan koji je plovio po celom svetu. Kući je donosio prelepe suvenire sa svih mesta na kojima je bio. Na jednom putovanju, jedan stari Japanac dao mu je Kumu.

Skaj

I Skaj ima devet godina. Voli ples i muziku i veoma je radoznala!

Maltretiran

Kasper je sedeo na času i zurio u veliki sat na zidu. Samo još nekoliko minuta do zvona. Zevnuo je. Skaj, koja je sedela pored njega, potapšala ga je po ruci.

„Igrao si igrice celu noć, a?“ Nasmešila mu se. Kad se Skaj smeši, ima rupice na obrazima.

Kasper je klimnuo glavom. „Da, nije baš pametno. Baš sam umoran. Još malo pa ću preći deseti nivo.“

„Da li se tvoji roditelji slažu s tim? Au, ja nikako ne smem da idem na internet posle devet. A ti smeš.“

„Ne, ne smem“, iscerio se Kasper. „Samo, ja to radim tajno.“

Kasper je već nekoliko meseci igrao onlajn igru pod nazivom „Gol“, koju igra većina njegovih drugara. Ako u njoj osvojiš puno poena, možeš da kupiš bolje igrače. Kasper je gotovo prešao deseti nivo, posle čega bi mogao da kupi potpuno nov fudbalski stadion.

Zazvonilo je zvono i svako je uzeo svoju torbu.

„Zdravo, Kaspere.“ Kraj njegove klupe stajao je Džej. „I, na kom si nivou?“ „Na desetom“, rekao je Kasper, „ali izgleda da nikako ne mogu da ga završim.“

Iako ga niko nije pozvao, prišao im je Mis i počeo da se smeje Kasperu u lice. „Luzeru! Deseti nivo je baš lak! Svi smo još pre sto godina prešli na jedanaesti. E baš nemaš pojma! Baš kao i na terenu.“ Mis i Kasper su bili u istom fudbalskom timu. Kasper je bio golman, i kad god ne bi uhvatio loptu, Mis se ljutio na njega. Kad bi izgubili utakmicu, Mis je uvek krivio Kaspera za to.

Kasper je podigao pogled. „Nisam luzer!“ Pocrveneo je i stegnuo pesnice. Mis ga je uvek kinjio.

Mis se iskezio. „E jesi! Ne možeš da uhvatiš nijednu loptu na terenu, pa čak ni da pređeš deseti nivo 'Gola'!“

„Ostavi ga na miru!“ Skaj je ljutito pogledala Misa. „Ti si luzer, jer stalno maltretiraš Kaspera.“

Mis je slegnuo ramenima i otišao.

Skaj je pogledala Kaspera u oči. „On je glup, a ne ti. Baš te briga šta on priča. Čekam te napolju.“

Kasper je duboko uzdahnuo i pružio ruku da uzme ranac. Džej je i dalje stajao pored njega.

„Ma, deseti nivo jeste nezgodan, ali sam ga na kraju prešao.“ Džej je pogledao Kaspera. „Hoćeš da ti pomognem?“

„To bi bilo lepo“, rekao je Kasper. „Kako ćemo to da uradimo?“

„Samo mi daj svoje korisničko ime i lozinku pa ću preći na jedanaesti nivo umesto tebe, može?“

„Može, super, hvala!“ Kasper se nasmešio Džej. „Daću ti ih kasnije ove nedelje. Prvo ću još jednom da probam sam.“

Nekoliko minuta kasnije, Kasper i Skaj su išli kući jedno pored drugog. Skaj mu je bila najbolja drugarica i uvek su išli u školu i vraćali se zajedno.

„Stvarno ne treba da obraćaš pažnju na Misa“, rekla je Skaj. „On je uvek grozan prema svakome.“

„Ali prema meni posebno.“ Kasper je šutnuo kamenčić.

„Da, stvarno ima pik na tebe. Zašto ne kažeš učiteljici?“

„Ne, bilo bi još gore“, rekao je Kasper. „Nema veze. Šta ćeš danas da radiš?“

„Imam čas plesa, baš super! A ti?“

„Moram prvo da sredim sobu“, široko se osmehnuo Kasper. „A posle večere idemo kod deke i bake, a to je uvek zabavno.“

Prašnjavi stari zeleni meda

Bilo je lepo letnje večje. Kasper i njegov deda su stajali u kuhinji, dok je baka bila napolju i razgovarala s njegovim tatom.

„Strašno si ćutljiv. Da li si dobro?“ Deko je isekao jabuku na kriške i dao nekoliko Kasperu.

„Dobro sam“, rekao je Kasper, sležući ramenima. „Jedan dečak je grozan prema meni, samo to.“

„To nije lepo. Je l' u školi? Na fudbalu?“

„U stvari, svuda. Jedan dečak iz škole.“

„A šta kaže tvoja učiteljica?“

„Nisam joj rekao, bojim se da će me još više maltretirati ako joj kažem.“

„Razumem. Pa, šta onda radi taj Mis?“

„Naziva me pogrdnim imenima. Danas je rekao da sam luzer jer nisam dobar kao on u jednoj igrici.“

„Aha. Neka društvena igra ili šta?“

Kasper se glasno nasmejao. „Ne, onlajn.“

Deko se namrštio. „Onlajn? Misliš, kao na kompjuteru? Na internetu?“

„Da, igram jednu igricu, fudbalsku igricu, u kojoj možeš da osvajaš turnire. Možeš i da četuješ s drugima, znaš, to ti je kao razgovor preko kompjuterskih poruka“, objasnio je deki. „I kad četujemo, Mis me naziva svakakvim imenima.“

Deko je klimnuo glavom. „To je gadno, druže. Zar nemaš drugara ili nekog ko bi mogao da ti pomogne da se suprotstaviš dečacima poput Misa?“

„Skaj mi uvek pomaže“, rekao je Kasper, dok mu je deko pružao poslednju krišku jabuke. „Ma, nije to ništa strašno. Obično mu se sklanjam s puta.“

Ne znaju ni mama ni tata, jer se bojim da mi neće dati da ponovo igram 'Gol', i dok trepneš, više neću smeti da idem na internet. Ni ti ne smeš da im kažeš. Proći će.“

Deko ga je neko vreme gledao. Onda je rekao: „Imam nešto za tebe. Hajde, pođi za mnom.“

Kasper je radoznalo pošao za dedom do sobe u kojoj je deda čuvao sve svoje stvari iz prošlosti. Kasper je uvek mislio da je to kao neka pećina sa blagom. Deko je dugo bio kapetan i obišao je ceo svet. Baš sa svakog putovanja donosio je nešto kući, i sve njegovo blago je bilo izloženo tu, u toj sobi. Već je ispričao Kasperu puno priča o svojim putovanjima, i Kasper je voleo more gotovo koliko i deko.

Deko je prišao stolici u uglu. S nje je skinuo sivo, prašnjavo ćebe pa se nasmešio.

„Zdravo, stari druže“, promrmljao je.

Na stolici se nalazila zelena plišana životinja, koju je deka dohvatio.

Potom se okrenuo prema Kasperu, držeći pred sobom velikog zelenog medu.

„Sad je tvoj.“ Deku je s osmehom pogledao plišanu igračku. „Zove se Midori Kuma, ali ga možeš zvati Kuma. On je stvarno jedan veoma poseban medu. Doneo sam ga s jednog putovanja oko sveta, mnogo pre nego što se rodio tvoj otac. U stvari, dao mi ga je jedan stari Japanac. Rekao mi je da se dobro staram o njemu. Znaš, Kuma nije običan medu.“

Kasper je, iznenađen, uzeo medu. Nikada ga ranije nije video u dekinjoj kući. Kuma je bio baš velik, dosezao je do Kasperovog pupka.

„Deko, nikad mi nisi rekao da imaš tako čudnog medu“, rekao je Kasper, pažljivo ga zagledajući. Izgledalo je kao da i Kuma gleda pravo u njega svojim blistavim okruglim smeđim očima.

„U pravu si, nisam.“ Deku je stavio ruku na Kasperovo rame. „Čekao sam da dovoljno porasteš za Kumu. Sada je pravi trenutak za to, dragi moj dečače.“

„Ali ja imam devet godina!“, uzviknuo je Kasper. Pogledao je dedu sa osmehom. „Plišane igračke su za decu od četiri godine.“

„Ova nije“, rekao je deka, tihim i tajanstvenim glasom. „Kuma je veoma poseban. Moraš biti u stanju da se postaviš prema njemu na pravi način... I zato sam ga čuvao za tebe, jer znam da ćeš se brinuti o njemu. Ali mi nešto obećaj: ne smeš nikome da pričaš o njemu. Niko ti neće verovati.“

Kasper je u čudu prelazio pogledom s deke na medu i nazad. Činilo se kao da meda namiguje dedi. Kasper je odmahnuo glavom. Očigledno mu se pričinjalo.

„O čemu to tačno ne smem da pričam, deko? Ne razumem.“

Deku se nasmejao. „To ne mogu da ti kažem, druže. Kuma će odabrati pravi trenutak. Ali veruj mi: nigde na svetu nema tako posebnog medveda kao što je ovaj. Dobro se brini o njemu. A jednog dana ćeš ga dati svojoj deci.“

Deku je stavio staru smežuranu ruku na medinu glavu. „Zbogom, Kuma, nedostajaćeš mi. Pazi na Kaspera, hoćeš li?“

Deku se ponaša nekako čudno, pomislio je Kasper.

Kasper je poneo medu u prizemlje. Kad su krenuli kući, stavio je Kumu kraj sebe na zadnje sedište. Deku je mahao i izgledao malo tužno.

Kasper je pogledao Kumu. Čudno. Iznenada, Kuma je imao smrknut izraz lica. A Kasper nije mogao da shvati zašto – na kraju krajeva, to je samo plišana igračka – ali mu je bilo žao mede.

„E, baš je ružan“, rekao je tata. Pogledao je Kaspera u retrovizoru. „Star i buđav plišani medu.“

„Nije ružan“, rekao je Kasper, „sladak je. Niko nema zelenog medu, a sad ga imam ja i to je baš posebna stvar. A i veoma je star i redak.“ Kasper je ljutito gledao oca.

„Nema potrebe da se ljutiš“, tata se široko nasmešio. „Samo mi se ne sviđa kako izgleda, to je sve. Baš je lepo od dede što ti je dao tog medu.“ Tata je pojačao radio i nastavili su vožnju.

Kad se vratio kući, Kasper je odneo medu pravo u svoju sobu. Stavio ga je na stolicu u uglu. Kasper je pogledao po sobi. I dalje je bila najlepša u celoj kući. Spavao je na tavanu, a on je imao visok, špicast krov s četiri mala okrugla prozora. Izgledao je kao kabina broda baš poput dekinog u njegovo vreme. Mama je ukasila sobu od poda do plafona stvarima koje su imale veze s čamcima i brodovima. Na zidu je visio jarkocrveni pojas za spasavanje. Na drugom zidu su bile tapete s malim sidrima. Lampa na stolu je bila globus. Drvenarija je bila ofarbana u belo, a krevet mu je bio u obliku čamca na vesla. Otac je okačio na zid kormilo dekinog starog broda. Mogao si čak i da ga okrećeš.

Police su bile pune školjki i drvenih modela brodova, a bila je i jedna malena flaša u kojoj se nalazio još manji jedrenjak.

Podbočen, pogledao je Kumu.

„Dobro došao u moju kuću, Kuma“, rekao je Kasper. „Ne obraćaj pažnju na tatu. Nisi ružan. Ne baš. Samo si... mislim, zelen. Mora da je deka mislio na to. To je razlog zbog kojeg si poseban.“

U sobu je ušla mama. „Kase, vreme je za spavanje“, rekla je, navlačeći zavese.

„Mogu li da odigram još jednom 'Gol', molim te? Još nisam umoran.“

„Ne. Kasno je. Ali možeš da čitaš knjigu. I znaš...“

„Da, da, znam, nema kompjutera uveče. Ali to nije fer. Ti i tata ste sve vreme na telefonima!“

„Jasno mi je da ne izgleda pošteno, Kase, ali mi čitamo imejlove s posla i gledamo sajtove s vestima, i idemo na spavanje kasnije od tebe.“

„I to je glupo“, durio se Kasper. Mama se nasmejala, poljubila ga i okrenula.

„Ja ne mislim da je tvoj meda ružan“, rekla je dok je stajala na vratima. „Lep je. Ne znam nikoga ko ima zelenog medu, i baš je posebno to što je star i što je nekada pripadao tvom dedi. Ipak, ne bi bilo loše da ga stavimo u veš-mašinu, da ga malo osvežimo. E pa, laku noć, mili.“

Kasper se presvukao, oprao zube i legao u krevet. Uzeo je knjigu. To je bila uzbudljiva priča o gusarima i robotima. Kasper je obožavao da čita i potpuno se udubio u priču.

Iznenada se začuo nepoznat glas.

„Je l' dobra?“

Kuma

Kasper je zapanjeno podigao pogled. Odakle je došao taj glas? Uspravio se i pogledao oko sebe. Ustao je iz kreveta i pogledao ispod njega. Nije bilo ničeg osim jedne zaturene čarape, nekoliko igračaka i par stripova. Nije mu bilo jasno. Mora da je čuo glas, ili mu se učinilo?

Vratio se u krevet i pogledao oko sebe, pomalo uplašen. Meda na stolici blago ga je posmatrao. Da nije možda... Ne! Ne budi smešan. Plišane igračke ne govore. Kasper se nasmejao na pomisao o medi koji govori. Treba samo da ode na spavanje. Mora da je pogrešio. Ugasio je svetlo i legao.

„Lepo spavaj.”

Kasper se uspravio i ponovo upalio svetlo. Opet taj glas! Srce mu je snažno zalupalo dok je gledao oko sebe.

„Ovamo.”

Kasper je odmah okrenuo glavu ka uglu sobe, gde je meda sedeo na stolici.

„Da, tako je, evo me ovde.” Zeleni meda se pomerio i pogledao blago u Kaspera.

„To je nemoguće...”, zapanjeno je promrmeljao Kasper.

Meda je lagano skliznuo sa stolice i sav se protresao. „Da, divno, rastresi to krzno!” Kuma je došao do Kasperovog ormara i počeo leđa o njega.

„O, kako ovo prija!” Pogledao je oko sebe. „Da, ovo mesto izgleda dobro. Ali ta stolica... nije baš udobna. Imaš neki mek jastuk za mene ili nešto slično?” Kuma se šetkao po sobi i svaki čas šapama nešto podizao pa vraćao nazad. Onda je pogledao u Kaspera i zadovoljno klimnuo glavom.

„Lepa soba!”

„Hvala”, prošaptao je Kasper. „Sigurno sanjam...”, rekao je i protrljao oči. Ali kad ih je ponovo otvorio, Kuma je još uvek bio tu i gledao ga s tim prijateljskim izrazom na licu, držeći šape iza leđa. „Kako je ovo uopšte moguće? Meda koji govori?”

„Šta, gde?”, upitao je Kuma, iznenađeno. Zatim se okrenuo prema Kasperu i namignuo. „Samo se šalim. Pitaš se šta radim ovde, je l' tako?”

„Pitam se kako možeš da govoriš.” Kasper je odmahivao glavom u neverici.

„I ja se baš to pitam. Kako ljudi govore? Zašto samo ne grokću ili ne laju, kao normalna bića?”

Kuma se počeo po vratu. „Ne, ozbiljno. Ja sam meda pomoćnik. Ako nešto nije kako treba, tu sam da ti pomognem.”

„Da mi pomogneš? Oko čega?”

„Pa, oko stvari za koje ti je potrebna pomoć.”

Kasper se nasmešio. „Misliš, spremanja sobe i takvih stvari? Ti ćeš da mi radiš domaći? Super!”

„A, ne, prijatelju.“ Kumino krzno je veselo zaigralo dok je odlučno odmahivao glavom. „Ne oko takvih stvari, žao mi je. Sobu moraš da spremaš sam.“

„Baš šteta“, nasmejao se Kasper. „Pa, onda oko čega?“

„Otkrićeš“, odgovorio je Kuma. „Znaćemo čim se pojavi nešto oko čega mogu da ti pomognem. Šta čitaš?“ Kuma je pokazao na knjigu koja je još ležala otvorena na Kasperovom krevetu. Došao je do kreveta i popeo se. „O! Ovo je baš visoko!“ Udobno je smestio svoje zeleno telo u dnu kreveta.

Kasper se uštinuo za ruku. Jao! Sigurno ne sanja. Na krevetu mu je bio zeleni plišani meda koji govori. „Ovaj... to... to je knjiga o gusarima i robotima“, zamuckivao je.

„O, baš lepo!“ Kuma je pljesnuo šapama. „Volim avanturističke priče. Hoćeš li da mi čitaš? Molim te! Je l' hoćeš?“

„Hoću.“ Kasper je još jednom bacio pogled na Kumu, a onda je počeo da čita dok obojica nisu zaspali.

Mora da si sanjao!

„Meda koji govori?“ Skaj je otvorenih usta zurila u njega. „Ma, mora da si sanjao!“

„Ne, stvarno! Kad me je mama jutros probudila, i dalje je bio u dnu mog kreveta. Mama se smejala jer sam zaspao s knjigom u rukama. I zadirkivala me je što sam čitao svom plišanom medi.“

„Vidiš? Sanjao si.“ Skaj se glasno nasmejala. Kasper ju je na trenutak pogledao.

Crna kosa joj je danas bila u pletenici.

„Kažem ti, stvarno je tako. Kad sam jutros uzeo stvari za školu, rekao mi je: *Lepo se provedi danas!* Mama ga je vratila na stolicu i nije se pomerio, ali je sigurno to rekao. A deka mi je rekao da je to veoma poseban meda.“

Onda je, iznenada, Kasperu na trenutak zastao dah. Zgranuo se. Deku mu je rekao da nikome ne priča o medi. A Kasper je sad ispričao Skaj. Šta je ono rekao deka? Da je čekao dok Kasper ne poraste dovoljno da se postavi prema Kumi na pravi način.

„Nije... nije trebalo da ti kažem“, zamucao je Kasper. „Obećao sam deki da neću reći nikome. A sad sam rekao tebi.“

Skaj ga je uhvatila za ruku. „Ne brini za to. Znaš da nikad neću reći nikome, zar ne? Sećaš se kad si pojeo kutiju keksa i okrivio psa? Da li sam te tada odala?“

„Nisi“, nasmejao se Kasper. „A nisi ni morala, jer nemamo psa. Mama je sve vreme znala da sam to bio ja!“ Pogledao ju je. „Bilo bi super kad ovo ne bi nikome pomenula.“

„Šta, za keks?“ Skaj ga je pogledala nestašno, a Kasper je pocrveneo.

„Za medu, šašavice“, rekao je, i utoliko su stigli u školu.

Skaj se podbočila i pogledala Kaspera. „Ionako ti ne verujem. Nemaš medu koji govori. Takvo nešto ne postoji.“

„Postoji!“ Kasper ju je pogledao, iznerviran. „Znaš šta? Dođi kod mene kući posle škole. Pokazaću ti.“

Izgubljen

Posle škole su zajedno otišli Kasperovoj kući. Kasper se pitao da li bi se deka naljutio na njega što dovodi Skaj da vidi Kumu.

Kad su ušli, mama je podigla pogled. „Zdravo Skaj, dobro došla, baš mi je drago što te opet vidim!“, rekla je. „Deco, hoćete sok i malo voća?“ Napunila je dve čaše i stavila činiju voća na sto. Zatim je uzela ključeve.

„Kaspere, moram da odem do škole zbog nekog projekta. Da li vas dvoje možete da se snađete sami oko sat vremena?“

„Mama, imam devet godina, a ne pet!“ Kasper je prevrnuo očima.

„Znam to, pametnjakoviću.“ Mama se nasmejala. „Ako se nešto desi, samo idite do komšinice. Reći ću gospođi Smit da sam izašla. I uvek možete da me pozovete. Zapisala sam broj, eno ga pored telefona.“

Kasper je podigao pogled. „A zašto uopšte moraš da ideš u školu?“

„Trebam im pomoć roditelja oko nečega, pa će se o tome pričati. Čao, Skaj, vidimo se drugi put.“

Kad je mama otišla, Skaj je pogledala Kaspera. „I gde je taj tvoj čarobni zeleni meda?“

Kasper se osećao sve jadnije. Šta ako Kuma više nikad ne progovori zato što je rekao Skaj za njega?

„Nisam siguran da li...“, oklevao je Kasper.

„Kladim se da je na spratu, u tvojoj sobi!“ Skaj je jurnula uz stepenice.

„Čekaj me!“ Kasper je pošao za njom na sprat.

Skaj je već bila u njegovoj sobi.

„I, dobro, gde je?“

Kasper je stajao pored Skaj i gledao unaokolo. Bacio je pogled na stolicu u uglu gde je juče stavio Kumu.

Bila je prazna.

Od Kume nije bilo ni traga.

„Vidiš?“, rekla je Skaj. „To je samo san. Ili laž. Nema mede koji govori.“

Kasper je pregledao celu sobu. Pogledao je ispod kreveta, otvorio orman i gledao ispod stola. Ali Kuma je nestao.

„Ja... ne razumem...“, zamucalo je Kasper.

„E pa, ja razumem“, rekla je Skaj s razočaranjem u glasu. „Prevario si me. Je l' to neka šala? Misliš da si duhovit?“

„Ne, stvarno! Ja...“ Kasper je gledao oko sebe u čudu. Jednostavno je znao da nije sanjao. Skaj se okrenula i izašla iz sobe.

Kasper je pošao za njom. „Sačekaj! Kunem se, nisam izmislio. Ne znam gde je. Ali stvarno postoji.“

A dok je išao iza nje, pogledom je prešao preko veš-mašine u kupatilu. U njoj je, iza stakla, video nešto zeleno...

„Kuma!“ Zastao je, zapanjen, i zurio u medu u veš-mašini. Setio se da je mama rekla da ga treba osvežiti!

Skaj je stala. „Šta, gde?“

„Tamo!“ Kasper je pojurio u kupatilo i otvorio veš-mašinu. Samo da je Kuma dobro. Zgrabio je potpuno mokrog medu. Veoma pažljivo ga je spustio na pod. Kasper je zadržao dah i pogledao u medu, koji je zbog natopljenog krzna izgledao mnogo manji.

„Nije baš neka pričalica“, rekla je Skaj.

„Nije, ni ti ne bi mnogo pričala kad bi te neko stavio u veš-mašinu“, odgovorio je Kasper iznervirano.

Iznenada, Kuma se pomerio. Skaj je odskočila unazad od straha.

„Živ je!“

„Kuma! Da li je sve u redu?“ Kasper je gledao u starog medu na podu.

Meda je polako ustao. Promrmljao je nešto i ceo se protresao.

Voda je prštala na sve strane i poprskala Kaspera i Skaj. Ali to nije nimalo zasmetalo Kasperu. Smešio se, sav srećan. Kuma je preživio pranje.

„Brrr!“ Meda je opet protresao krzno. „Bilo je previše hladno i mokro!“

„On... on govori...“, zamucala je Skaj i napravila nekoliko koraka unazad. Lice joj je bilo belo skoro kao lavabo.

„Lepo sam ti rekao da priča.“ Kasper je uhvatio Kumu za šapu. „Hajde da te osušimo u mojoj sobi.“

„A ko je ovo?“ Kuma je klimnuo glavom u pravcu Skaj dok je čvrsto držao Kaspera za ruku.

„Kuma, ovo je moja drugarica Skaj.“

„Drago mi je, Skaj“, rekao je Kuma, pružajući slobodnu šapu ka njoj.

Skaj je samo zurila u njega široko otvorenih usta.

„Nije baš ućtiva“, šapnuo je Kuma Kasperu, koji je počeo da se glasno smeje.

„Očigledno nikad ranije nije videla opranog medu.“

„Nikad nije videla medu koji govori!“ S osmehom na licu, Kasper je vukao Kumu za sobom.

Nekoliko minuta kasnije, Kuma je bio na Kasperovom krevetu, umotan u peškir. Radoznalo je posmatrao Skaj.

Skaj je zurila u njega. „Nikad ranije nisam srela zelenog medu.“

„E pa, sad jesi“, rekao je Kuma. „Uf, moram da se malo ugrijem.“

„Hoćeš da mi za to vreme igramo 'Gol'?", Kasper je upitao Skaj. Ona je klimnula glavom, zureći i dalje u Kumu.

Kasper je uključio kompjuter i pokrenuo igricu. Skaj je sela pored njega, ali je i dalje zurila u Kumu kako trlja šapama krzno, a onda silazi s kreveta.

„Mogu li i ja da igram?" Kuma je upitno pogledao Kaspera.

„To je malo nezgodno. Ali možeš da gledaš." Kasper je stavio Kumu na sto tako da dobro vidi ekran kompjutera. Meda je bio skoro potpuno suv i mirisao na cveće.

Kasper je ukucao svoje ime i lozinku dok je objašnjavao Skaj i Kumi kako se igra ta igra.

Pošto je neko vreme igrao, Kasper je iznenada pokazao na ekran.

„Vidi, Džej je onlajn, a on mi je obećao da će mi pomoći.

Čekaj, možemo da četujemo s njim."

Zdravo, Džeje!

Zdravo, Kaspere!

Obećao si da ćeš mi pomoći oko desetog nivoa.

Tačno! Daj mi svoje korisničko ime i lozinku i preći ću ga umesto tebe.

Super!

Kasper je počeo da kuca svoje ime i lozinku u poruci Džeju.

„Kaspere..." Skaj mu je gurnula ruku. „Pogledaj!"

„Šta?", Kasper je odgovorio, pomalo iznervirano. Tada je video Skaj kako zuri u Kumu, razrogačenih očiju, i gotovo da je ostao bez daha.

„Kako je to moguće?", prošaputao je.

Crven

Kasper je zurio u Kumu u čudu. Zeleni meda više nije bio zelen – potpuno je pocrveneo.

„Jao...", uzdisao je Kuma, gledajući Kaspera.

„Kuma, jesi li dobro? Da se nisi razboleo od veš-mašine?"

„Ne, ne, ne radi se uopšte o tome." Kuma je odlučno odmahnuo glavom, dok mu je crveno krzno lepršalo. „Pocrvenim kad god nešto nije u redu.

Da te upozorim. Kad postoji opasnost."

„Čekaj, šta? Opasnost?" Kasper nije razumeo. Kakva opasnost?

I kako taj meda može iznenada da pocrveni?

„Bojim se

da se upravo spremaš da uradiš nešto što nikako ne bi trebalo da uradiš." Kumino lice je izgledalo zastrašujuće ozbiljno. „Nikada nikome ne treba da daješ lozinke. Tvoja lozinka je samo tvoja.

Nikada, ali nikada nemoj da je daješ drugima, pa čak ni svom najboljem drugu!" Kuma je uzdahnulo. „Uh. Uvek mi je pomalo muka kad sam crven."

„Sve je to lepo, ali kako onda da Džej odigra taj nivo umesto mene?" Kasper je oklevajući pogledao Kumu.

„Uvek možeš da ga pozoveš da dođe kod tebe, zar ne?", rekao je meda, otresajući poslednje kapi vode iz crvenih ušiju. „Tako možeš da uneseš svoje ime i lozinku a da ih on ne vidi, pa možete da odigrate nivo zajedno. Šta misliš o tome?"

Kasper je na trenutak razmislio o tome. „Da, to je mnogo bolji plan", odgovorio je, „Uradiću to odmah."

Hej Džeje, radije ti ne bih davao svoju lozinku. Hoćeš da dođeš kod mene sledeće subote? Igraćemo zajedno, to je ionako zabavnije!

Može, super! Vidimo se tada!

Kasper je gledao kako Kuma polako ponovo postaje zelen.

„Da li to uvek bude tako?"

„Kako to misliš?", upita Kuma, s prijateljskim pogledom u očima.

„Kad god se spremam da uradim nešto što nije baš tako pametno, ti pocrveniš?"

„Da, tako je", odgovorio je Kuma. „Rekao sam ti da sam tu da ti pomognem."

Kasper se lukavo nasmešio prema Kumi.

Otišao je na veb-sajt koji su mu roditelji strogo zabranili zbog slika nasilja. Moraš da imaš šesnaest godina da bi ušao na taj sajt. Kumino krzno je za tren postalo kao vatrogasni kamion.

„To sigurno nije dobar sajt za tebe", rekao je Kuma. „Jao, uopšte mi nije dobro." Iz usta su mu izlazili mehurići. „Nemoj da se brineš, to je samo deterdžent", rekao je Kuma i glasno podrignuo. „Ups, izvini."

Kasper je brzo izašao sa tog sajta, pa je Kuma ponovo pozeleneo.

Skaj je počela da se smeje. „Ovo je stvarno sjajno!", rekla je. „Ovaj meda će te uvek upozoriti kad radiš nešto opasno."

„Nego šta!", Kuma je klimnuo glavom. „Ako radiš nešto što ne treba, pocrveneću kao paradajz. Kad već pominjem hranu: da nemaš možda malo meda? Malo sam gladan. Ili sendvič? Bananu?"

„Ti si sigurno najslađi i najzabavniji meda kojeg sam ikada srela!", uzviknula je Skaj, zgrabila Kumu i čvrsto ga zagrlila. Kada ga je pustila, Kuma je ponovo pocrveneo.

„O, bože!" Skaj je zapanjeno pogledala Kumu. „Šta sam sad uradila?"

„Ne, ne... ništa", zamucuo je Kuma. „Samo sam pocrveneo od stida..."

Skaj se nasmejala. „Ti si jedan šašavi meda! Obećavam da nikom neću reći."

Poljubila ga je u razbarušenu glavu, a Kuma je još više pocrveneo. Ali se smešio od uva do uva.

Misija uspešno obavljena

Bilo je kasno večer. U sobu je ušla mama.

„Kaspere, vreme je za spavanje.“

„Da!“, Kasper je radosno uzviknuo.

„Vidi ti sad ovo. Nisam navikla na takvu radost kad ti kažem da pođeš na spavanje...“

Kasper se široko nasmešio. „Radujem se jer sam upravo završio deseti nivo, i to sam.“

Pokazao je na svoj kompjuter dok ga je gasio. Nije mu ni trebala Džejeva pomoć. A dok je igrao, Mis je počeo da četuje s njim i bio je stvarno ljubazan. Čak ga je i pohvalio što je stigao tako daleko u igri. Kasper nije imao pojma zašto je Mis bio tako fin, ali mu je to prijalo.

„Svaka čast, bravo za tebe. A pustio si i medu da gleda.“ Mama se nasmejala i pokazala na Kumu, koji je sedeo na stolu. Onda je prišla Kasperovom krevetu i otkrila jorgan. Kuma i Kasper su namignuli jedan drugom iza njenih leđa.

„Da, tako nekako“, odgovorio je Kasper dok se peo na krevet.

Mama je sela na jorgan. „Deka mi je jutros rekao nešto preko telefona“, počela je. „Maltretira te neki dečak iz škole? I ne želiš da ja o tome razgovaram u školi jer se bojiš da bi moglo da bude još gore. Ali znaš, Kas, ima stvari koje ne moraš da rešavaš sam. Ponekad ti treba mala pomoć i zato mi je deka to rekao. Bojao se da ćeš se naljutiti na njega što mi je rekao, ali takve stvari zaista treba da поделиš s nekim.“

„Zato sam danas popričala s tvojom učiteljicom“, nastavila je mama. „Bila je malo razočarana što joj se nisi obratio. Mis, tako se zove taj dečak, je li tako? Rekla mi je da se stalno ponaša tako, i prema drugoj deci. Odmah je pozvala telefonom njegove roditelje, a oni su joj rekli da je Mis veoma ljutit od kada mu je umrla baka, i da se

zato tako ponaša. Naravno, to ne znači da je zbog toga takvo ponašanje u redu, ali bar možemo shvatiti zašto je to tako. Rekli su da će odmah razgovarati s njim.

Učiteljica mi je obećala da će ga držati na oku. Kase, oko takvih stvari uvek treba da se obratiš meni ili tati, jer ti ponekad treba sva moguća pomoć. Mis te više neće gnjaviti, a ako bude, odmah idi kod učiteljice. Ona će ti pomoći, važi?“

Kasper se sav raznežio. „Hvala, mama“, rekao je. „Sad mi je lakše.“ Mama ga je poljubila i ugasila svetlo.

Kasper je zurió u mrak. Znači zato je Mis bio tako neljubazan. Nedostajala mu je baka. Kasper je mogao to da razume, jer bi i njemu mnogo nedostajala njegova baka kad bi umrla. Možda bi jednog dana trebalo da povede Misa kod deke i bake pa da pogledaju blago.

Deka bi to voleo.

Zevnuo je. A onda je čuo tih šum šapa kako se kreću po podu.

Osetio je lagano povlačenje jorgana dok se nešto pelo na krevet.

Kuma je legao kraj njegovih nogu.

„Laku noć, Kaspere“, prošaputao je meda.

„Lepo spavaj, Kuma“, odgovorio je Kasper i potom su obojica zaspali.

Devetogodišnji Kasper i njegova drugarica Skaj često igraju igrice na internetu. Ali kako da budu sigurni da je ono što rade na internetu bezbedno?

U ovoj uzbudljivoj priči, Kasper dobija od dede zelenog medu Kumu. Ali šta se dešava s tim plišanim medom? Zašto Kuma nekad pocrveni kad je Kasper na internetu? U ovoj knjizi, Kasper, Skaj i zeleni meda vode decu uzrasta od 6 do 9 godina na putovanje na kojem istražuju digitalni svet. To je prva od brojnih avantura koje uče decu da bezbedno koriste internet.

Kasper, Skaj i zeleni meda je zajedničko izdanje Marlis Slehers i kompanije Kaspersky.

kaspersky

www.kaspersky.com